

Lars Løkke Rasmussens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Næstformand for Venstre

Dato

20. november 2004

Sted

Herning

I princippet er jeg ligeglad..

Hvem kender ikke den vending. Fulgt op med en trækken på skulderen. Nå, ja. Gør som du vil. Du gør alligevel, hvad der passer dig. Det kommer ikke mig ved. I princippet er jeg fuldstændig ligeglad.

Prøv at tænke på det omvendte: Jeg kerer mig. Hold da op. Helt frem på stolen. Det er dit ansvar, min ven, men hør nu lige her. Det er ikke ligegyldigt, hvad du gør. Alt er ikke lige gyldigt.

Forskellen er jo helt tydelig. Og i den ligger grunden til, at vi for snart et par år siden tog hul på debatten om et nyt principprogram for Venstre. For i Venstre er vi i princippet bestemt ikke ligeglade.

"En politiker tænker på næste valg, en statsmand på næste generation," sagde Stevenson. Og hvis der er en snert af sandhed i det, så må det være et mål at slå

bro mellem hverdagspolitik og statsmandskab. Små tilfældige træk over brættet er ikke meget værd, hvis man ikke har gjort sig tanker om slutspillet. Og store, velgennemtænkte og forkromede planer for det sidste træk – skakmat – er ikke meget bevendt, hvis åbningstrækket er helt forkert.

Det gælder i skak som det gælder i politik, men der er en væsentlig forskel. I politik skal vi ikke holde strategien for os selv. Der skal være et klart mål med det vi gør. Og det skal være et synligt mål. Vi spiller ikke mod befolkningen, men sammen med befolkningen.

Og vi vil – sammen med danskerne - et friere, rigere, rimelige samfund. Fri for arrogance. Fri for bedrevidende politikere.

Husker I Bjørn Thomsen fra Horsens, der i februar 2001 fik en alvorlig knæskade. Udsigt til fem måneders ventetid, men så trådte arbejdspladsen heldigvis til. Betalte hurtig operation og han var på benene et par dage efter. Bjørn beholdt sit job og kommunen og amtet sparede – bare sagt i en parentes – 75.500 på operation og sygedagpenge. Alle burde være glade, men nej. Bjørn blev straffet med en skatteregning på 12.500, fordi hans arbejdsgiver havde betalt hans operation.

Det er skat på sygdom. Arbejdsgivere skal ikke udvise socialt ansvar. Nej, vi ved bedre, sagde den tidligere regering.

Eller husker I Hugo Rasmussen fra Glamsbjerg, som var ved at miste sit job på grund af stærke smerte i højre hofte. Lang ventetid, men så trådte kommunen heldigvis til. Betalte hurtig behandling og sparede samtidig – bare sagt i en parentes – det offentlige for 70.500 kr. i sygedagpenge. Men det måtte de bare ikke.

Det er forbud mod sund fornuft. Kommuner skal ikke sætte mennesker frem for systemregler. Nej, vi ved bedre.

Eller husker I hjemmehjælper Henrik Schmidt? Han fik en tjenstlig påtale af Københavns Kommune, fordi han besøgte en af sine ældre klienter – en 88-årig alvorlig syg herre – udenfor arbejdstiden. Henrik blev forflyttet og blev truet med fyring, hvis han igen besøgte den 88-årige igen.

Det er forbud mod menneskelighed. Ansatte skal ikke springe den professionelle ramme. Nej, vi ved bedre.

Eller husker I sagen om det ældre ægtepar Erna og Poul Jørgensen på Møn? Poul var senildement og Erna ønskede at flytte med Poul til et ældrecenter i Hvalsø, hvor ægteparrets eneste datter boede. Men nej. Kommunen ville kun bevilge en plejehjemsplads til Poul og mente ikke at Erna var syg nok til at kunne flytte med sin mand gennem 47 år til en ældrebolig.

Forbrydelse mod ægteskabet, kunne man kalde det. Menneskelighed må vige for systemer. Ja, vi ved bedre.

Eller husker I alle sagerne fra Københavns Kommune? 30.962 gange måtte ældre københavnere vente forgæves på en kommunal hjemmehjælper i 1. halvår 2001. Og hvad kunne de ældre gøre ved det? Ja, de kunne bare vente. Havde ingen anden mulighed.

Sådan var det. Ikke i den mørke middelalder, men for bare tre år siden. Det kan være svært at tro, for på bare tre år er alting forandret.

Væk er skat på sygdom. Væk er forbud mod fornuftige kommuner, der giver syge borgere en hånd til at komme videre. I stedet sætter vi fornuften i højsædet og har samtidig skabt et frit sygehusvalg, så det ikke kun er pengepungen, der giver adgang til hurtig sygehusbehandling. Det har 37.000 mennesker af kød og blod foreløbig haft glæde af.

Vi ansporer til personligt socialt ansvar. Det er ikke forbudt at udvise menneskelighed. Det er ikke forbudt at opbygge venskaber. Ældre ægtefæller bliver ikke længere tvunget til at bo hver for sig. Det har naturligvis ret til at blive boende sammen i situationer, hvor kun den ene godkendes til en plejehjemsplads.

Og det frie valg er en realitet – selv i Københavns Kommune. Mere end 20.000 ældre har aktivt valgt en privat hjemmehjælper. Og alle ældre er nu herre i eget hus. Bestemmer selv, hvem de vil åbne døren for, når alderen gør personlig hjælp nødvendig. Samtidig er det nu naturligt, at ældre har ret til erstatnings-hjælp, hvis hjemmehjælperen ikke dukker op.

Se det er jordnære, virkelige eksempler på, at livet er blevet friere under denne regering, fordi vi har holdt os til princippet om, at "hvert menneske har ansvar for sit eget liv". Frit-valgs-reformerne er jo ikke grebet ud af den blå luft. De hviler på et menneskesyn. Et menneskesyn, der sætter mennesker før systemer.

Bjørn Thomsen, Hugo Rasmussen, Henrik Schmidt, Erna og Poul Jørgensen. Fem danskere, som blev klemte af systemet. Fem eksempler, der ansporede os til at sætte mennesker før systemer.

Spørgsmålet er nu: Skal vi videre ad den vej eller skal vi rulle fremskridtene tilbage. Det er valget. Ikke mellem deres vej og vores vej, men mellem videre ad vores eller tilbage til start.

Hvis de radikale og socialdemokraterne kommer tilbage kan vi glemme alt om nye fremskridt. Glemme alt om at øge det frie valg og give borgerne bedre mulighed for at bruge det i praksis. Glemme alt om at arbejde videre med højere standarder for den offentlige sektor Om at skabe mere gennemsigtighed i folkeskolen. Om at turde stille krav. Om at skabe en uddannelsessektor, hvor alle – hver på egne præmisser – skal helt op på tærne for at plukke af kundskabens

frugter.

Og vi kan glemme alt om at skabe større økonomisk frihed for den enkelte. For vi ved bedst, synes det at lyde. "Vi ved, hvordan I skal leve. Vi ved, hvad I skal spise. Vi ved sågar hvordan I skal bruge Jeres penge – eller rettere, hvordan vi skal bruge Jeres penge".

Deres frihedsbegreb består i politikernes frihed til at bruge borgernes penge. De vil – kort sagt – have mere offentligt forbrug og mindre privatforbrug. Og det er ikke en løsrevet påstand. Det er et historisk, påviseligt faktum.

For hvad gjorde de i Nyrups, Lykketofts og Jelveds sidste regeringsperiode? Jo, hver gang der var 1.000 kr. ekstra til forbrug – så snuppede de dem. Ned i de offentlige kasser. Det offentlige forbrug steg og steg. Det private stod helt i stampe.

Og hvad gør vi så? Noget ganske andet. Hver gang vi har 1.000 kr. til ekstra forbrug, fordi samfundet bliver rigere, deler vi dem. 1, 2, 300 kr. til offentligt forbrug – flere sygeplejersker, lærere, læger, og hjemmehjælpere. 700 kr. til Jer – til ekstra privat forbrug.

Det er derfor vi kan kombinere skattestop og skattelettelser med en fortsat udbygning af velfærdssamfundets kerneydelser, - bedre skolegang, bedre syge-

husvæsen, bedre ældreomsorg. Gennem politisk mådehold og disciplin.

Det er Venstres vej. At sætte grænser for politik. At gøre op med Krushchovs påstand om, at "politikere er de samme alle steder. De lover at bygge en bro, selv om der slet ingen flod er." Vi vil erstatte påtaget samfundsansvar med en større frihed for den enkelte. Et lavere skattetryk er et af midlerne til at sikre det. Og skattestoppet er det praktiske springbræt til at nå målet. Det har vi bevist. Skattetrykket er faldet.

Og skattestoppet er et princip, der gør gavn. Ikke bare på Christiansborg, hvor det holder snor i os politikere, men også i den praktiske dagligdag. Pernille og Michael Siegumfeldt – en ung, nyetableret familie – har meget prøvet beskrevet fordelene:

"Det er rart, at politikerne ikke længere kan give afgiftsskruen et lille nøk op ad. For almindelige mennesker har afgiftsstigningerne altid været uigennemskuelige. Men de har været der – år efter år. Og de har betydet, at varerne i forretningerne er blevet dyrere," siger de med en stemme. "Vi er glade for skattestoppet. Det giver os tryghed omkring familiebudgettet."

Pernille og Michael siger jo det hele med få ord. At skatter og afgifter ikke må stige er et princip, der binder politikere og skaber tryghed hos den enkelte. Tryghed i familien.

Den slags bindinger bryder man sig ikke om hos de radikale og i Socialdemokratiet. Skattestoppet er en tåbelig idé. Sådan lød standardretorikken til en start – som den har lydt til stort set hver en idé og tanke, vi har bragt frem. Men når det så virker – når danskerne tager det til sig - besinder de sig. På overfladen. Nu har de opfundet et skatteloft. Og hvad viser det? Det viser, at de stadigvæk ikke vil lade sig binde af principper. For der er sandelig højt til loftet!

Marianne Jelved har selv sagt det: Alt hvad socialdemokraterne og de radikale lavede i 90'erne, kan lade sig gøre under dække af et såkaldt skatteloft. Og dermed kan borgerne se frem til mere af det samme - stribevis af nye skatte og voksende offentlige udgifter. Mindre frihed for den enkelte. Mere magt til det offentlige.

Hver krone i ekstra privatforbrug er jo en kroners ekstra frihed. Frihed til at nyde livet. Frihed til at styrke det ægte fællesskab, - familien, vennekredsen, foreningen. Frihed til at eksperimentere. Frihed til at sætte nyt i værk og skabe endnu mere velstand som forudsætning for endnu mere velfærd.

Det er ikke liberal revolution. Det er bare almindelig liberal sund fornuft. Og den er forhåbentlig kommet for at blive.

For vi har som nation og folk brug for håndfaste principper – klare pejlemærker – i en meget foranderlig verden. Vi skal have sikkerhed for, at vi kan udfolde os, for at vi kan handle. Sikkerhed mod ydre fjender. Sikkerhed mod vold. Sikkerhed for, at samfundets spilleregler bliver overholdt. Også økonomisk

sikkerhed. Den sikkerhed, der består i at vide, hvad man har at råde over - i dag og i frem-tiden. Det er forudsætningen for at kunne tilrettelægge sit liv. Det er forudsætningen for at kunne spare op. For at kunne sætte i værk.

Danmark er et af verdens frieste lande og et af verdens rigeste lande. Det skal vi glæde os over – selvfølgelig – men vi skal passe på med at tage det for givet. For det er desværre ingen naturlov. Det kræver ordentlige politikere, der skaber sikre rammer. Og det kræver kreative, aktive borgere, som evner og tør benytte mulighederne fuldt ud.

Vores velstand afhænger helt og holdent af, om vi også i fremtiden formår at være et land med gode betingelser for økonomisk vækst. Et land med en veluddannet befolkning, et fleksibelt arbejdsmarked, en åben økonomi og en lyst til at arbejde og sætte i gang. Alt det har vi evnet i det tyvende århundrede.

Nu har vi taget hul på et nyt. Men mange af forudsætningerne for, at vi kan klare os godt i fremtiden, er præcis de samme som i det tyvende århundrede. Til gengæld går det stærkere. Og afstanden mellem succes og fiasko er mindre end nogensinde. Der står meget mere på spil.

Man kan sammenligne det lidt med et spil Matador. I gamle dage – på min mormors udgave af spillet – kostede Rådhuspladsen 500 kr. I dag koster den mange hundrede millioner. Og det er ikke kun pga. inflationen!

I kraft af globaliseringen har vi fået gode muligheder for at tilbyde hele verden vores ideer og vores produkter. Men hvis vi sover i timen, er konsekvenserne til gengæld også voldsommere end tidligere.

I de gammeldags lukkede samfund levede man sin egen tilværelse med begrænsede muligheder og med begrænset risiko. Man kendte sin plads. Skomageren blev ved sin læst. En søn fulgte i sin fars fodspor. Man kunne leve hele livet i Græsted. Man kunne ikke rigtig udmærke sig. Sådan er det ikke længere. Og godt for det!

I de moderne åbne samfund er gevinsterne enorme, hvis vi evner at udnytte globaliseringen. Skomagerens søn kan blive advokat – eller producere sko til hele verdensmarkedet. Og hvis man lever i Græsted, er det fordi man faktisk godt kan lide det. Mulighederne for at udmærke sig er bedre end nogensinde. Som menneske og som nation.

Til gengæld kan vi også i højere grad end nogensinde tabe gode, spændende arbejdspladser, hvis ikke vi evner at være konkurrencedygtige. For ja, de uddanner skam også dygtige ingeniører i Kina. Ja, de uddanner dygtige læger i Polen. Ja, de uddanner gode it-folk i Indien. Ja, de bliver stadig dygtigere og rigere. Og godt for det! For deres nyfundne velstand er jo lig med nye markeder for os.

Der er dem, der forsøger at fremstille globalisering som noget helt nyt. Det store dyr i åbenbaringen. Eller som noget man kan melde fra eller til overfor. Sludder

og vrøvl. Globaliseringen begyndte for flere hundrede år siden. Og Danmark var et af de lande, der bidrog i kraft af vores eksport af forædlede landbrugsvarer. Så i den forstand er der ikke noget nyt under solen. Globalisering er et vilkår og har været det længe. Det "eneste" nye er i virkeligheden, at konsekvenserne af vores beslutninger – de kloge beslutninger og de dumme beslutninger – viser sig langt hurtigere.

Derfor kan vi ikke hvile på laurbærrene. Vi kan ikke læne os tilbage og sige: Danske ingeniører bygger verdens bedste broer. Danske læger fremstiller verdens bedste lægemidler. Danske it-folk udvikler verdens bedste software. For det, der er rigtigt i dag, kan vise sig at være forkert eller ligegyldigt i morgen.

Vi kan ikke længere måle os i vores eget historiske spejlbillede: Hvad vi gjorde i går, skal vi gøre bedre i dag. Vi skal spejle os i hele verdenen: Hvad de gør i dag, skal vi gøre bedre i morgen.

For 30 år siden tog en fjerdedel af en dansk ungdomsårgang en videregående uddannelse. Det var flot. Kun tre lande gjorde det bedre. Nu er en ny generation af unge danskere på vej, og der er stadig 30en god fjerdedel, som tager en videregående uddannelse. Vi gør det altså forsat flot, jo vist, men andre gør det flottere. Hvad der for år tilbage gav en 4. plads rækker i dag til en 10. plads. Det kunne altså være flottere!

Andre lande har overhalet os. Andre lande, som vi for få årtier siden betragtede som u-lande. F.eks. Sydkorea. Eller som fattige europæiske lande. F.eks. Irland og Spanien.

Vi må sætte os større og mere ambitiøse mål. Vi har brugt mange kræfter på at skabe mere dynamik i Danmark og sætte det bedste danske som standard. Det skal vi blive ved med. Men vi skal også se ud over Danmark - sætte det bedste i verden som standard.

Hvert år nedlægges næsten en kvart million danske job. Heldigvis etableres der ikke bare lige så mange, men faktisk en del flere. Der har aldrig været så mange jobs i Danmark som nu. Alligevel siger tallet nok så meget om den omstillingsevne, der skal til, hvis vi skal holde trit med udviklingen og fastholde høj beskæftigelse.

Vi skal helt op på tærne. Vi skal ville noget mere. Vi skal turde noget mere. Og vi skal anerkende dem, der gør en forskel. Det er ikke kun en økonomisk og administrativ udfordring. Det er nok så meget en holdningsmæssig udfordring, der kræver et opgør med Jantelov til fordel for et optimistisk og mere modigt livssyn. Vi er her for at gøre en forskel.

Vi har verdens dyreste folkeskole – og den er god. Men skaber den lyst og vilje til at blive endnu dygtigere? Åbenbart ikke nok.

Vi har et dyrt sundhedsvæsen – og det er godt. Men giver det os en væsentlig højere levetid? Åbenbart ikke nok.

Vi har en dyr ældrepleje – og det er godt. Men giver den de ældre livsglæde i deres sidste år? Åbenbart ikke nok.

Vi har stærke forskningsmiljøer – og det er godt. Men bygger vi tilstrækkelige stærke broer mellem dem og erhvervslivet. Åbenbart ikke nok.

Vi vil hele tiden have mere. Mere service, mere fritid, flere forbrugsmuligheder. Akkurat som andre mennesker i hele verden. Vi ser hvad de har, og vi vil det samme – og mere til. For det her er jo Danmark – pr. definition verdens bedste land. Og det er godt at tænke sådan. Men forudsætningen for, at vi kan opnå det hele, er enkel: Vi skal skabe nogle flere værdier – og mindst lige så mange, som vore konkurrenter i resten af verden gør.

Det kan vi også godt, hvis vi spiller vores kort rigtigt. Men som sagt: Indsatsen i spillet er steget.

Når meget mere står på spil, så er en fast kurs, og gode principper vigtigere end nogensinde. Når det blæser op, når skib kommer i hårdt vejr, så må besætningen binde sig fast til skibsdækket for ikke at blive skyllet over bord. Nogle gange må man endda også surre roret fast. Men samtidig er blæsten med til at bringe os hurtigere frem.

Vi skal ikke være bange for lidt blæst, når bare vores samfund har sammenhængskraft. Når bare vores besætning hænger godt sammen på skibsdækket og ikke kan blive skyllet over bord. Når bare kursen er klar. Når principperne holder os fast.

Vores udgangspunkt er godt. World Economic Forum placerer Danmark på en femte plads over lande med den bedste konkurrenceevne. Vi bliver rost for mange af de principper, som vi baserer vores offentlige regulering på. Vi klarer os godt på områder som retssystem, infrastruktur og regulering af bankvæsen.

Men med hensyn til skattetryk klarer vi os – for at sige det mildt – mindre pænt. Og det kan ikke undre, når vi sammen med Sverige kandiderer til titlen "verdens højeste skattetryk". Høje skatter er et problem i forhold til vores internationale konkurrenceevne og problemet vil tiltage i takt med, at den internationale handel vokser og vokser.

Set i det perspektiv er skattestoppet også helt logisk. Hvis Danmark skal have konkurrencekraft i fremtiden, kan vi ikke blive ved med at vælte nye skatter over på virksomheder og arbejdskraft. Virksomhederne vil få sværere ved at begå sig i konkurrencen. Og vi vil miste jobs. Og særlig i industrien, hvor der er mange faglærte og ufaglærte arbejdere.

Alt dette burde være så logisk, at der på Christiansborg var en fælles forståelse af

problematikken. Men nej. Socialdemokratiet fortsætter, hvor partiet slap da vælgerne i november 2001 henviste dem til oppositionsbænken. Siden november 2001 har socialdemokraterne i gennemsnit leveret et forslag om skatteforhøjelse pr. måned. Lad mig blot nævne højere bruttoskat, ejendomsavancebe-skatning, barselsskat, højere grønne afgifter, lønsumsafgift. Ja, jeg kunne blive ved. Socialdemokraterne har intet lært – heller ikke af en tænkepause i opposi-tion.

Tiden tillader ikke en gennemgang af hele listen over påtænkte Socialdemokratiske skattestigninger, men jeg vil gerne blive lidt ved lønsumsafgiften. Det lyder jo egentligt ganske uskyldigt – og synes ikke af meget: 2 promille af vores løn. Men effekten er stor. For det første vil den indbringe over 1? mia. kr., som lægges oven i lønomkostninger. For det andet vil den koste 2.000 arbejdspladser. Lønsumsafgiften og de øvrige over 30 skattestigninger siden valget illustrerer, at S ikke har et brugbart bud på håndteringen af globaliseringen.

Jeg undrer mig over, at Socialdemokraterne taler om jobpakke og kritiserer regeringen for ikke at ruste Danmark til fremtiden, når de samtidig fremsætter skatteforslag, der flytter danske arbejdspladser ud af landet. Eller når de fore-slår at lægge afgifter på de virksomheder, der ansætter ældre medarbejdere. For det er jo realiteten, når Socialdemokraterne taler om afgifter på de virksomheder, der bliver nødt til at fyre ældre medarbejdere. Når man gør den slags, bliver ældre medarbejdere for alvor mere risikable at få inden for virksomheder-nes døre. Tåbeligt i en tid, hvor vi har brug for at holde seniorerne på arbejds-markedet.

Og så er det en utrolig defensiv tænkning. Hvorfor indrette sig på tilbagegang? I Venstre vil vi indrette samfundet på fremgang.

Venstres vision er et Danmark med mod på fremtiden. Et Danmark, hvor vi fremmer lysten til at lære, arbejde, spare op og investere. Et Danmark, hvor vi uddanner og efteruddanner os løbende – alle sammen – uanset om vi er ufaglærte eller akademikere. Et Danmark, hvor vi værner om – og løbende justerer – vores fleksible arbejdsmarked så vi let kan omstille os fra en slags produktion til en anden. Et Danmark, hvor vi fremmer udvikling af nye ideer og forretningsområder gennem forskning. Et Danmark, hvor vi tager mulighederne i den ny teknologi til os hurtigere end de fleste andre.

Et sådant Danmark er ikke bare et spørgsmål om at vælge den rigtige "samfundsteknik". Det er ikke bare et spørgsmål om at vælge flinke og rare og kloge og omsorgsfulde politikere. Det er i høj grad et spørgsmål om holdninger og politiske principper, som skaber forudsætningerne for et velstående samfund. Individuel frihed, personligt ansvar, engagement i samfundslivet – det skal gøre os stærke, omstillingsparate og ambitiøse.

Og det gælder os alle. Både os "gamle" danskere – Jensen, Petersen, Ras-mussen – og de nye danskere – Mehmet, Muhammed, Yasin. Ja, de skulle gerne blive nye danskere. De skulle gerne blive en del af det danske fællesskab. Et fællesskab, hvor vi alle har plads til at dyrke vores religion. Plads til at føle os trygge i vores traditioner, til at være kreative og succesrige. Og hvor vi samtidig føler os forpligtet på nogle fælles danske grundværdier om lighed for loven, individuel frihed og respekt for andre mennesker.

Vi skal skabe en fremtid i frihed og fællesskab. I det fællesskab er alle velkomne, hvis de accepterer andres ret til frihed. Det er et frisindets fællesskab – ikke et intolerancens fællesskab – vi skal skabe. Adgangen er derfor en accept af

demokratiets love – ikke sharialovgivning, der gør mennesker ufrie. Her må vi stå helt og urokkeligt fast !

Vi tager nu hul på debatten om fremtid i frihed og fællesskab. Et nyt principprogram, der beskriver, hvordan de rigtige ideer og principper lægger grunden for et frit, rigt og succesrigt Danmark – også i fremtiden. Debatten skal fastlægge de principper, der skal binde os til den rette kurs. For politikere skal bindes – af principper og stærke bånd til befolkningen. Vi skal ikke kunne skalte og valte med mennesker efter eget behag. Vi skal ikke kunne sige: Vi ved bedst.

Debatten har stået på i et stykke tid. For et år siden udsendte Venstres landsorganisation en debatavis, som er blevet diskuteret rundt omkring i foreningerne. Og vi har fået mange gode tilbagemeldinger. Dem vil jeg gerne takke for.

Nu skal vi videre! I denne del af debatten tager vi hul på emnerne demokrati, det danske fællesskab, globalisering – handel og sikkerhed – videnssamfundet – forskning, uddannelse og teknologi – og den etiske udfordring.

Jeg vil derfor gerne slutte med at opfordre alle Venstres medlemmer til at gribe udfordringen, diskutere, rette og udbygge oplægget med de liberale principper, der vil ruste os bedst til morgendagen.

Deltag i debatten, giv os en hånd – eller rettere: Giv os et bånd.

Kilde

Ukendt

Tags

Politisk tale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tale-paa-venstres-landsmoede-2004-2>